

El 'timo' de l'acadèmia

L'Ajuntament de València, o si més no amb el seu nom, ha començat a implantar l'ortografia de la "Real Academia de Cultura Valenciana" en les parades d'autobusos, com amb anterioritat havia fet amb els impresos del Palau de la Música com a banc de proves i com demà haurà fet, si a qui correspon no hi posa remei (i no sembla disposat a fer-ho), amb la totalitat de les competències de rètol i escriptura municipal, que, per sort, sempre seran escasses perquè la llengua estàndard de València continua sent el castellà.

En el moment de perfilar aquestes ratlles no hi ha notícia sobre si la iniciativa prové de la màxima autoritat municipal, Rita Barberà, o si, per contra, és a instàncies del tinent d'alcalde, González Lizondo. Ningú no n'ha reivindicat l'autoria. Si l'acció s'origina en l'alcaldesa, les intencions que va declarar de no apartar-se de la normativa en ús poden considerar-se una maniobra de distracció. I si ve directament del cabdill d'UV, que és el defensor acèrrim de l'invent, és que l'alcaldesa no pinta fava. En qualsevol dels dos casos la situació és doblement incòmoda per a Rita Barberà.

A pesar del meu escàs entusiasme monàrquic, la cap de llista del PP s'acaba d'involucrar amb total complicitat en una maniobra d'estafa a la Casa Real, perpetrada en el seu dia per qui sap quin

dels assessors que va informar favorablement perquè la corona adjudicara el distintiu de reialesa a una associació il·legal i de nul·la autoritat en la matèria. Des de les pàgines d'aquest setmanari s'ha insistit en diverses ocasions —i les proves estan a disposició dels interessats— que la "Real Academia de Cultura Valenciana" no figura inscrita en el registre d'associacions de la Conselleria d'Administració Pública, que és on s'havia d'haver regularitzat la seua existència.

Potser és que l'excel·lentíssima està per la república i el rififi.

Miquel Alberola

Wolf

Experimento una fascinada debilitat per Marcus Wolf, l'ex-cap dels serveis secrets de la RDA.

L'origen d'aquesta debilitat és literària, perquè ha estat John Le Carré el que ha fet comprendre que els espies són els herois més emblemàtics del segle XX; un segle dominat per la figura mítica d'Hermes i no per la de Prometeu, tan típica del segle XIX. Difícilment hi ha millor encarnació d'Hermes que Wolf. Quan Le Carré el va transmutar en Karla, el cap de l'espionatge enemic, va saber trobar-li les tres qualitats que Wolf evidentment atresorava, el servei a la causa, la manca d'escrúpols i sobretot un passat intel·lectual que el convertia en definitivament perillós, perquè sabia millor que ningú com poder fascinar els agents cultíssims de l'espionatge anglès que es movien enmig de la grisor i l'estupidesa. Però allí on Wolf es va demostrar insuperable era en la fraternal lluita contra els serveis d'espionatge de la RFA, que van ser sistemàticament humiliats per ell durant tres dècades. L'acte d'arribar a col·locar un agent propi com a secretari particular del primer ministre Willy Brandt, mereix passar a l'antologia de l'espionatge considerat com una de les belles arts. També va ser fantàstica la intuïció d'invertir la fórmula —més que tronada— de Mata Hari. Enlloc de posar en funcionament dones fatals, Wolf va inventar el contrari, agents masculins que seduïen



les secretàries dels alts càrrecs del govern alemany.

Amb els canvis polítics Wolf ha mostrat un gran olfacte de supervivència, digne del millor successor de Talleyrand. La seva estudiada primera aparició pública va ser com a orador en la gran manifestació contra Honecker dies abans de la caiguda del mur. Davant de la incredulitat de molts, Wolf va difondre la seva activitat opositora al règim totalitari. Va anar guanyant credibilitat, però en comprovar que la unificació anava que volava, va marxar a Moscou conscient que el govern de la RFA l'odiava massa per a no fer-li pagar les humiliacions.

Ara, tement que un dia d'aquests Eltsin l'enviés amb embolcall de regal a Kohl a canvi d'uns quants milions, ha marxat a Àustria, on ha entrat com els bons espies, amb el nom autèntic i el pasaport en regla. Els alemanys en volen l'extradició però no poden. Però hi ha símptomes que Wolf acabarà triomfant: el noticiari de màxima difusió de la televisió alemanya en feia l'altre dia una biografia i en destacava sobretot la seva activitat opositora. ¿Preparen els alemanys el terreny per a un pacte públic i digne? Probablement sí. Però tractant-se de Wolf ¿no els convidria investigar entre el personal de la televisió alemanya? Els espies mai no dormen.

Jordi Balló